

Volen un Ulster

Malgrat tots els 155 que es fan i es desfan, ningú no pot negar que l'1-O, el 27-O i el 21-D, van colpejar durament l'espanyolisme, que va recórrer a la suspensió de l'autogovern i a diverses onades repressives i d'assetjament que, també, s'han demostrat debades. Ara sabem que va ser la pressió internacional la que va evitar un bany de sang, l'1-O.

Però, a mesura que la República es refà de l'atzagaiada, l'histerisme espanyol es desferma cada cop més. No només no retrocedim, sinó que cada cop som més i més forts. Com ho demostra el fet que ara no tenim un sol President, sinó com aquell qui diu, en tenim dos. I ambdós ben conjuntats i en harmonia. No vols caldo...

La prova més fefaent és que el govern espanyol ha saltat pels aires. No ha resistit la pressió internacional de regenerar-se, que sorgia de la necessitat de presentar-se com una democràcia avançada, sobretot arran de l'ofensiva catalana a Europa, a l'ONU, que deixava Espanya com un drap brut. Que és el que és.

Ja fa uns anys, sota la presidència d'Artur Mas, ens vam carregar el seu cap de l'estat, Joan Carles de Borbó, que va tirar milles quan va veure la que se li apropiava. De pressa i corrents, va abdicar en el seu fill, que ni s'ho esperava, ni probablement ho desitjava.

Ara, sota la "copresidència" de Puigdemont i Torra, ens hem carregat el president del govern espanyol. L'individu que es feia el milhomes així que podia, d'haver-nos derrotat. Anava pavonejant-se i lliurant medalles i doctorats honoris causa a aquells que considerava que l'havien ajudat a anul·lar l'enèsima "revolta catalana". Tan cregudet ho tenia, que, de cop i de sobta, s'ha vist escombrat per una situació que la seva supèrbia havia provocat. Bon vent!

L'ensorrament del règim, lògicament, s'ha vist en gran part accelerat per les sentències contundents dels tribunals de Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Escòcia. També per la pròpia ONU i pel Consell d'Europa. Fins i tot el *sancta sanctorum* dels seus aliats, la Comissió Europea, ha començat a arrufar el nas. I això que encara no s'ha

pronunciat el Tribunal Europeu de Drets Humans.... Serà un Big Bang espectacular.

Per això, des de les seves entranyes, ja n'hi ha que comencen a reprendre la idea de muntar un Ulster, que ja en el seu moment havia proposat un tarat considerable, el cognom del qual comença per *Ca* i acaba per *ñas*.

Què vol dir muntar un Ulster? Molt senzill: fomentar l'enfrontament civil, per tal de crear la percepció que s'està en una guerra civil, i llavors desplegar l'exèrcit espanyol i altres forces paramilitars, en missió de preservar "la pau" i separar els "bàndols" en conflicte. I així posar-se la medalla de ser un exèrcit apaivagador i humanista.

Naturalment, tot és fals. I com sempre, els espanyols no inventen res de nou. Ja es va utilitzar al nord d'Irlanda, per part del Regne Unit i també s'ha utilitzat a Ossètia i a Crimea, en aquest cas per part de Rússia.

No hi ha "enfrontament civil", sinó una continuada i pura agressió violenta per part dels espanyolistes, que intenten provocar la societat catalana amb atacs cada cop més desacomplexats. Tant que ja apareixent pintades als carrers on es demana que se superi l'única línia roja que encara no han travessat: la de matar.

No tinc cap mena de dubte que, a mesura que el nostre triomf sigui encara més contundent, més la seva paranoia s'incrementarà. I l'apel·lació a la intervenció militar no serà, lògicament, per preservar la pau, sinó per intentar acabar amb la República. D'això, no en tinc cap mena de dubte. No faran d'apaivagadors, ni de bon tros. Aniran en contra nostra, tal i com ja cridaven el passat mes d'octubre.

Per això és necessari fer una crida a plantar cara. No farem cap pas enrere. I, ben al contrari, anirem cap endavant, peti qui peti. És una crida que faig a tots els patriotes. I que també fa Reagrupament, lògicament. Tenim una jove república i cal protegir-la de totes totes. Però sobretot cal consolidar-la i fer-la arrelar-se en tots els pobles i viles d'aquest país nostre. Som-hi?

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Els plans municipals
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 2

No demanem clemència, exigim justícia

per Teresa Casals

PÀGINA 3

La remor

per Daniel Roig

PÀGINA 4

Carta a la Inés Arrimadas

per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

La llista unitària a Barcelona

per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Els plans municipals

El futur d'una població depèn, en més o menys mesura, de les decisions que anem prenent els polítics en el seu dia a dia. Aquestes decisions es poden prendre de manera més o menys improvisada o, per anar bé, seguir una línia que ja estigui prèviament estudiada, és a dir, plantejar un model de ciutat desitjada per una majoria. Per això, als nostres ajuntaments s'han fet habituals els Plans.

Els Plans poden ser de caràcter general o es poden concretar per sectors. És bo que tothom tingui una mica clar quin model de ciutat és el que volen els ciutadans (o una majoria d'ells) en els propers 10 o 15 anys, però també és important anar concretant els plans per departaments, regidories o aspectes i espais concrets de la ciutat. Per exemple, els POUM (els plans d'ordenació urbanística municipal) tracten d'endreçar íntegrament el territori i l'urbanisme d'un municipi. Es tracta de diagnosticar com està a l'actualitat una població i, després de parlar i escoltar ciutadans i especialistes, decidir quin model de ciutat és el millor segons ells. A partir d'aquí es proposen unes mesures que s'han de portar a terme en un període de temps concret (disculpeu-me que sigui tan concís, ja sé que als POUM es defineix un model d'implantació urbana, que es defineix també l'estructura general de l'ordenació urbanística i que es determinen en quines circumstàncies cal modificar-lo; però això és una altra pel·lícula).

Però, a més d'aquest gran pla, cal tenir present que també són vitals altres

plans que estan molt lligats, en aquest cas, amb l'àrea de territori. Aquests plans "toquen més de peus a terra". Serien, per exemple, els plans de mobilitat, els plans estratègics de la bicicleta, els plans mediambientals, els plans d'acció d'energia sostenible, els plans directors de l'espai verd i molts d'altres com, per exemple, un de molt concret i particular que es fixi en un espai molt específic (a Vic estem preparant un pla director especial d'un espai verd i de lleure amb un gran arborètum a les afores de la ciutat: és l'espai conegut com el Puig dels Jueus).

Tota aquesta multitud de plans pot semblar que dificultin el dia a dia en les decisions que es prenen per part dels responsables d'un consistori, però la realitat és que, si tots aquests plans estan ben coordinats i ben lligats, el que s'aconsegueix és que els regidors i els tècnics no puguin prendre decisions a la lleugera, com tan sovint ha passat. No deixen de ser una eina

eficient per als polítics i els tècnics, unes eines que s'han obtingut després dels respectius processos participatius en els quals els ciutadans han parlat, els polítics han escoltat i, molt important, tots plegats han acabat consensuant.

Cada vegada més, els partits polítics ens hem d'anar preparant perquè la nostra acció de govern durant les legislatures no se circumscriu només en els nostres programes electorals o en decisions personalistes. Cal escoltar contínuament la ciutadania, perquè, com tots hem comprovat, el món va canviant de manera vertiginosa. La participació ciutadana i la confecció de plans directors amb vigència de 10 o 15 anys (si aquests preveuen les seves pròpies modificacions) ens poden ajudar a prendre unes decisions molt més encertades.

Josep Ramon Soldevila

No demanem clemència, exigim justícia

Tenim govern. Hem foragitat l'article 155. Ens hem tret de sobre en Rajoy i tot el seu govern i, de retruc, hem perdut de vista un personatge malèvol, un català al servei del 155, el senyor Enric Millo. Però, en el fons, no ha canviat gaire res.

Continuem subjectes a un estat amb els mateixos tics uniformistes i autoritaris. Un estat feble, acorralat per la dreta i l'extrema dreta que reacciona histèrica quan es parla de treure el dictador Franco del seu vergonyós mausoleu, el Valle de los Caidos. Ens podem imaginar un monument funerari al bell mig de Berlín on es pogués enaltir Hitler?. Ens podem imaginar un govern que fos realment digne i que li tremolessin les cames per fer allò que fa anys que s'hauria d'haver fet?

L'estat espanyol té un govern socialista. Cares noves i no tan noves. Discursos vells, tronats, fins i tot. Personatges, en aquest govern de Pedro Sánchez que, des del punt de vista d'un independentista, són inquietants, molt inquietants. Què podem esperar del senyor Borrell, ministre d'Assumptes Exteriors que es manifesta amb l'extrema dreta i parla de desinfectar milions de catalans?. I del senyor Grande Marlaska, el nou ministre d'Interior, que fou acusat de no haver impedit tortures contra 40 joves encausats per pertinença a una organització il·legalitzada que, finalment, van ser absolts?

Sembla que, a principis de juliol el senyor Sánchez rebrà el president Torra per parlar. Abans, però una sèrie de «gestos» han precedit aquesta trobada, amb la intenció de deixar ben clar, per part del nou president del govern espanyol, que el president Torra

ho és, d'una autonomia díscola que ha de demostrar que torna a la cleda de l'obediència i la submissió... és a dir que els més de dos milions de catalans que hem votat per formar part d'una república independent, ja podem oblidar-nos dels nostres objectius.

Crec que és imprescindible parlar sense embuts, ni metàfores. Els catalans van votar, ho vam fer en unes circumstàncies impròpies d'una democràcia, ens van apallissar, vam aconseguir urnes i paperetes, les vam custodiar, les vam defensar, vam sotmetre la voluntat de tot un estat i vam guanyar les eleccions aquells que optàvem per un estat propi. La República és va proclamar però no es va fer efectiva. Les conseqüències són que seguim formant part de l'estat espanyol i que tenim líders polítics i representants de la societat civil a la presó o a l'exili.

Ara, de submissió i de renúncies res de res. Els nostres representants han de parlar del «conflicte real» i de la voluntat de gestionar-lo de la manera més democràtica possible, però penitències de confessionari d'altres segles, cap. Ens parlaran de les lleis que obliguen a tots els ciutadans i nosaltres els direm que les lleis s'han de canviar quan ja no són útils i els exigirem que

la divisió de poders sigui una realitat a l'estat espanyol, que la justícia no pugui ser motiu de dubte, que els procediments judicials siguin homologables als dels altres països d'Europa...

I pel que fa als presos i als exiliats, demanarem, exigirem justícia i no clemència. És vergonyós que líders, que es tenen per demòcrates i personatges amb prestigi en els diferents sectors de l'estat aprovin o consentin el que s'està fent amb els presos polítics i amb els qui són a l'exili. «Fugitivos de la justícia» els anomenen els dirigents del PP, de Ciudadanos i del PSOE. Cada vegada que ho sento o ho lleigeixo sento una indignació profunda. No senyors i senyores, representants de la «Unidad d'Espanya» no són «fugitivos de la justícia» són fugitius de la Injustícia d'uns jutges que clamen venjança i persegueixen l'escarment.

Comencem a parlar... Hi ha molta feina per fer, però mentides, subterfugis, mai més. Les posicions han de quedar ben clares i s'han de defensar des de la més estricta democràcia.

Teresa Casals

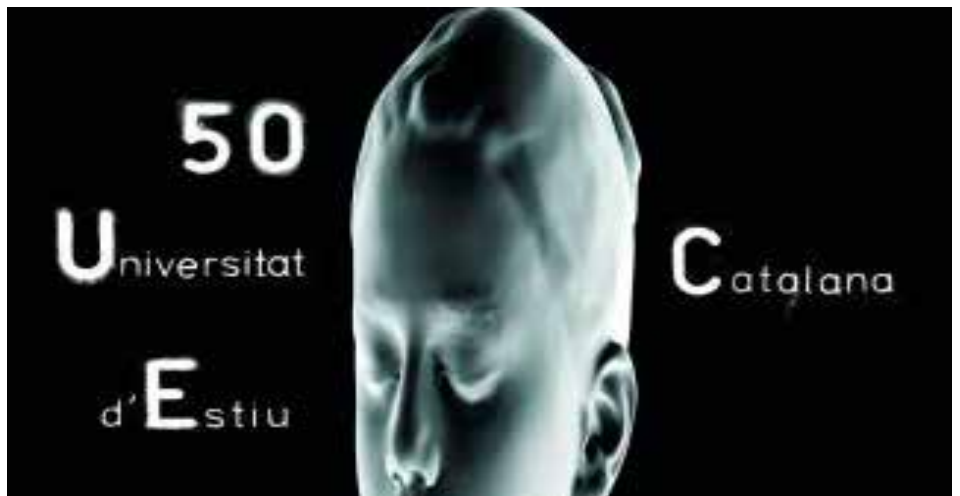

La remor

Del 5 al 10 de juliol es celebra la 50a edició de la Universitat Catalana d'Estiu, aquest cop a Manresa, designada capital de la cultura catalana del 2018. Es tracta d'un cicle de ponències y cursos universitaris, la major part amb una alta càrrega de conscienciació social i plantejament ampli de problemes globals, entre ells els fet nacional català.

El cas és que m'ha cridat molt l'atenció la frase que han triat com a representativa d'aquesta edició. Es tracta d'un fragment d'un poema de Miquel Martí i Pol que es titula "Aquesta remor que se sent", que he trobat molt encertat per al moment que vivim. El poema, segons la meva interpretació lliure, gira entorn la idea que la opressió i la censura no eviten que les idees i les voluntats persisteixin, utilitzant metàfores sobre fenòmens naturals que no són l'origen d'aquesta "remor" que es percep perquè estan silenciats. Finalment, sentència: "I, tanmateix, la remor persisteix".

Aquesta remor és la que ha caracteritzat la societat catalana al llarg dels segles, que, davant l'opressió continuada i violenta, ha fet persistir la cultura i la llengua com a fil conductor d'una identitat que no s'ha diluït amb el pas del temps gràcies a una voluntat ferma de persistir, perquè darrera d'aquesta voluntat

ferma hi ha el sentiment de pertinença a una cultura, una comunitat, un poble.

En la major part dels darrers segles, aquesta remor no ha pogut ser més que això: un so de fons, persistent, inequívoc i amb un to vibrant, però sempre esmorteït per un estat policial que només ha permès amb menysteniment la nostra expressió en allò que ha considerat inofensiu; altrament sense adonar-se que justament aquesta expressió és la que ens ha donat continuïtat. Ara ja no són temps de remors. Els temps han canviat i la societat catalana ha aixecat la veu com mai abans ho havia fet. El temps dirà si la cadena d'esdeveniments i decisions ha estat la més encertada, però en cap cas com a societat ens hem de penedir dels passos realitzats, perquè, si be no som on voldríem ser i les conseqüències dels fets i accions realitzades els darrers mesos han estat

durs, crec fermament que ens apropem més al més al objectiu que podem tenir com a comunitat: Ser lliures de decidir sobre el nostre país.

Per una banda, hem comprovat els límits de l'ordenament establert i el marc mental de l'estat espanyol. De la mateixa manera que una nova generació de catalans hem pogut comprovar els límits seus democràtics, que són molt més estrets que no ens pensàvem. I el nostre clam ha arribat més lluny que mai, fins a les més altes esferes. I no és un clam d'una minoria exaltada, és el clam ensordidor d'una majoria (sí, majoria, per molt que vulguin maquillar-ho d'empat 'tècnic') que ha abraçat un projecte de país il·lusionant per no renunciar-hi mai més.

Daniel Roig

Carta a la Inés Arrimadas

Senyora Arrimadas:

Com s'atreveix a venir a Catalunya i intentar dividir la població en el seu propi benefici? Els seus discursos repetits una i una altra vegada sempre són els mateixos: "arribar fins a un nivell de conflicte que no poden ni imaginar" (sic). És això en l'únic que aspira, aconseguir destruir la Generalitat i el país? Vostè, filla d'un policia destinat a Catalunya i neboda d'un guàrdia civil andalús, va venir el 2006 a Barcelona, per motius de feina, i el 2011 comença a militar al Partit de Ciudadanos, de la mà d'Albert Rivera. Tenia tots els números per ser adoctrinada en contra nostra, de la nostra cultura i de la nostra manera de ser.

Catalunya, Sra. Arrimadas és una societat heterogènia, com la majoria de nacions occidentals i, com tota societat, els individus que la formen tenen diferents maneres de pensar. Som un país envaït i ocupat des del 1714. Dins d'aquest país, hi ha tots els espanyolistes que han anat venint, en les diferents onades migratòries i tots els policies, i tots els funcionaris, que no s'han adaptat ni han estimat la nostra terra: només han sospirat per reconvertir-la a la manera de ser del Reino de España. Per sort, hi ha la part real, la de les persones que han estimat la nostra història, vinguin d'on vinguin i amb sentit de supervivència vers la nació castellana. I ara ens trobem amb el

seu partit Ciudadanos, que desitja provocar la fractura dins la societat catalana, amb mentides i mitges veritats, Sra. Arrimadas. El seu discurs, com el de José Borrell, regalimen mala bava. Ho tenen difícil: som una societat pacífica i pactista. Preferim més el pacte que l'enfrontament, però ai las!, que no ens busquin, que ens trobaran.

Hem viscut els últims setanta anys voltats de franquistes, i ara hem dit prou. Som catalans, no espanyols. Volem la nostra història, la nostra llengua, la nostra cultura i no menystenim la cultura aliena. Volem el cinema en català i el nostre art. Volem els polítics escollits per nosaltres, aquí a casa, no a la presó, i ens volem governar i disposar dels nostres diners. I si vostè es pensa que no podem incorporar pacíficament tot aquell que vingui a viure i

a treballar a Catalunya està molt equivocada. En aquest moment, tenim desenes de cultures diferents i més de 150 idiomes d'altres cultures a casa nostra, i sabrem gestionar-les adequadament.

El seu partit *Ciudadanos* no és més que un ressorgiment del franquisme més ranci, creat per algunes empreses del IBEX-35, amb por de perdre el poder econòmic que tenen sobre nostre i tenen por que nosaltres puguem emprendre el vol cap a altres economies mundials. És per això que vostè pica en ferro fred, amb els seus discursos arriba al cansament i llavors és quan tanques la ràdio, la tele i et poses música.

Atentament.

Pilar Altarriba

La llista unitària a Barcelona

Darrerament sembla que hi ha d'haver una llista unitària i transversal independentista per poder guanyar l'alcaldia de Barcelona i treure la Colau. Bé, sembla que volen imposar la llista unitària a totes les poblacions catalanes. No crec que es produeixi, ni que sigui la solució. Els partits, com sempre han fet, només pensen en els seus interessos. Que hagi sorgit una plataforma que promogui aquesta llista no vol dir que hagi d'arrasar en aquestes eleccions. Tampoc la persona que la lidera té un bagatge i un currículum per abocar-s'hi amb totes les forces i els ulls clucs. Governar una ciutat com Barcelona no és gens senzill. Cal un bon equip i molt ben dirigit, si no, passa com el que ha passat aquests darrers anys amb el govern Colau. Autèntic "postureig" que no ha ajudat gens a la capital catalana a avançar i, si ho ha fet, no ha estat gràcies a l'alcaldia, si no a les iniciatives privades.

Presentarse a aquestes primàries té el risc de no guanyar, i això, als partits, no els interessa. La llista unitària no es produirà ja que, com les enquestes remarquen, sembla ser que ERC podria guanyar. A Reagrupament tenim el mal record que ens va deixar el candidat Alfred Bosch, quan li vam donar suport

a les eleccions al *Congreso* i, després de contribuir que ERC no s'enfonsés en la misèria, no va voler deixar l'escó perquè la nostra candidata, la Ramona Vergès, fos diputada. Aquest personatge, enfrontat amb la meitat de la militància de Barcelona d'ERC no voldrà cedir res a la gent que vol la llista unitària. Jo, personalment, no em considero rencorós; ara, puc perdonar, però no oblidar. El PDECAT estrena la candidata, escollida en primàries pels seus afiliats, la Neus Munté. Ella ha declarat que està oberta a parlar d'una llista unitària independentista. Darrerament ha fet declaracions insistint en aquesta opció. Dubto però que es vulgui tornar a presentar a unes noves primàries, quan ja té tota l'estructura d'un partit

gran treballant per ella. La CUP, a hores d'ara, no s'ha pronunciat. Si s'arriben a fer aquestes primàries, obertes a tothom, però cap dels grans partits no hi participa, no tindrà cap valor. A més a més, hem de comptar, tal com va fer la Colau fa quatre anys, que necessiten un partit, que ja hagi estat a l'Ajuntament per les quotes de publicitat i de mitjans. En aquell cop, la Colau es va fusionar amb ICV per gaudir d'aquestes quotes. És utòpic que es produeixi, malauradament, aquesta llista unitària independentista. Com sempre, els partits posen els seus interessos per sobre dels interessos generals. Tan de bo m'equivoqui!

Albert Aragonès

Crònica dels dies que no oblidarem mai

Jordi Borràs, *Dies que duraran anys*, Barcelona: Ara llibres, 2018.

Dies que duraran anys és un llibre que durarà anys. Efectivament, quan en contemplem les fotografies i en llegim els textos, tenim la sensació —curiosa en un llibre que parla de fets recents— d'estar palpant la història. De fet, és més un document d'història que no pas un document estrictament periodístic, perquè ja des del títol invoca la perdurabilitat; en canvi, el periodisme sol ser més efímer.

El fotoperiodista i il·lustrador Jordi Borràs ha confeït un llibre destinat a esdevenir imprescindible per entendre aquest país els propers anys. És una crònica dels dies que vam viure a Catalunya el setembre i octubre del 2017; una crònica no tan sols gràfica —amb fotografies sobretot d'ell, però algunes d'altri—, ja que inclou una dotzena de textos oportuns i diversos a càrrec d'uns quants autors.

El llibre comença amb un text del mateix Borràs que emmarca la situació excepcional del país amb les insòlites jornades parlamentàries dels dies 6 i 7 de setembre, precedides pels dramàtics esdeveniments del 17 d'agost a Barcelona i a Cambrils. Amb una incipient perspectiva històrica, Borràs recorda que el procediment emprat per aprovar aquestes lleis fou validat posteriorment pel TC mateix i ofereix un testimoni gràfic, de primer nivell, dels moments que es van viure al palau de la Ciutadella: els escarafalls dels partits unionistes per un procediment legal; els aplaudiments a peu dret de C's, PSC i PP a l'exsindicalista Coscubiela, que contrastaven amb la dignitat d'alguns companys de CSQP que van romandre asseguts (Albano Dante Fachín); la serenitat resignada de Puigdemont, Junqueras, els membres del govern i de Junts pel Sí; la parsimoniosa determinació d'Àngels Martínez retirant les banderes espanyoles deixades pels del PP en abandonar els escons; etc.

Albert Forn repassa, de forma desimbolta, la campanya pel referèndum amb un divertit report d'una encartellada entre birres i Twitter gràcies al web #EMPAPEREM. En canvi,

Anna Ballbona se centra en el 20 de setembre, el dia de les ràtzies de la policia espanyola i Guàrdia civil per entrar a diverses seus governamentals i encerclar la seu de la CUP sense ordre judicial. El text acaba amb una eficaç frase lapidària: "Volien esborronar, però la realitat és que ara, això, ja no s'esborra".

Per la seva banda, Raül Garrigasait analitza l'impacte de la revolta entre els estudiants universitaris i, després de deixar clar que això no és una bullanga més, expressa que "no s'oblida fàcilment la sensació de tocar la llibertat amb la punta dels dits". S'acompanya amb imatges d'una Facultat de Lletres plena a vessar i de la manifestació convocada per Universitats per la República el 28 de setembre. Qui primer se centra en l'1 d'octubre és Marina Espasa, que oposa els uniformes taronges dels bombers als negres dels policies. Els taronges defensaven la gent; els negres, l'agredien. Espasa descriu les seves vivències d'aquell dia i recorda la ridícula frase de l'ara expresident espanyol: "No ha habido referéndum".

Adrià Pujol l'encerta en qualificar de llegendàries les urnes, que van ser a punt a tots els col·legis electorals i la "intel·ligència" espanyola va ser incapaç de detectar. És que no en van trobar ni una! Perquè el Primer d'octubre és de la gent. Per això Natza Ferré recorda que "nosaltres érem els carrers" i Gemma Ruiz explica la jornada d'un home de 92 anys, supervivent de la guerra de 1936-1939, i les emocions que va viure ell i, sobretot, les que va fer viure, amb la seva empenta i determinació per votar. A tot arreu vam plorar veient la nostra

valenta gent gran anant a votar amb caminadors, bastons o cadires de rodes.

Com que aquests dies es van viure amb gran intensitat a tot el país, si hem de fer algun retret al llibre, tan sols és un cert "barcelonacentrisme" de les imatges, amb algunes excepcions (incloent unes fotos de la increïble manifestació de Brussel·les). Per això va bé que Joan Todó expliqui que va anar a la Ràpita, el seu poble, on la Guàrdia civil va actuar amb una violència insòlita, pròpia "d'un imperi garfint la seua última colònia, d'un poder fal·laç perdent la seua autoritat". Per la seva banda, Jordi Lara fa una personal reflexió sobre els cops de porra, els qui els donen i els qui els reben. Jenn Díaz posa molt èmfasi en el despertar del poble, que va conquerir el carrer i que ara més que mai és un "poble ferm i unit". Els textos es clouen amb un de Jordi Borràs en què reivindica que "tot és possible, fins i tot allò que creus impossible".

Encara que el fotoperiodista no pugui ser alhora a mil llocs, el seu llibre sí que arriba arreu, fins i tot a les mans del monarca espanyol a qui el president Quim Torra li n'ha lliurat un exemplar, juntament amb l'informe del Síndic de Greuges sobre els ferits del primer d'octubre causats per la violència de la policia espanyola. El Borbó faria bé de llegir-lo si vol entendre res. Li fa molta falta aprendre com un poble construeix la seva llibertat. Convé que llegeixi també les paraules de la dedicatòria de Borràs: "No hi ha nissaga, ni llei, ni pàtria que justifiqui ferits, presos polítics i exiliats. No hi ha nissaga, ni llei, ni pàtria que pugui aturar l'anhel de llibertat del poble català".